

Arrest

nr. 152 798 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

In eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen

X

X

**Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat Kati VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en
Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, X, die verklaren enerzijds van Servische en anderzijds van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigster van hun minderjarige kinderen X en X op 8 september 2015 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen ten aanzien van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 september 2015 om 11 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij diende op 25 oktober 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 november 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de eerste verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is hangende.

Op 13 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Dit beroep is hangende. Dit is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 20 januari 2014 werd de eerste verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, naar aanleiding van een pv wegens valsheid in geschrifte (gebruik van een vals Servisch rijbewijs).

Op 20 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 28 januari 2014 werd het voormelde inreisverbod van 20 januari 2014 ingetrokken.

Op 1 september 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot "Voorlopige maatregelen – Uiterst dringende noodzakelijkheid"

2.1. Het wettelijk kader van de vordering

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn."

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), bepaalt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend. "

Artikel 44, tweede lid en volgende van PR RvV bepaalt:

"De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat:

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd. 4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;"

Artikel 47 van het PR RvV bepaalt:

"In het belang van een goede rechtsbedeling kan de voorzitter beslissen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing wordt behandeld en afgedaan. "

2.2. De cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen

Uit de samenlezing van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet en de artikelen 44 en 48 van het PR RvV, blijkt dat de Raad als enige bevoegd is om bij uiterst dringende noodzakelijkheid alle nodige maatregelen te bevelen om de belangen van de partijen veilig te stellen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden (artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV);
2. Bij de vordering tot schorsing worden ernstige middelen aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);
3. De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de vreemdelingenwet);
4. De vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen (artikel 44, tweede lid, 4° van het PR RvV).

Onder de hierboven vermelde, cumulatieve voorwaarden, kunnen zodoende bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen worden bevolen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, en dit wanneer de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe niet zou volstaan om de belangen van de partijen veilig te stellen (cf. RvS 26 mei 2011, nr. 213.516).

Niets belet een verzoekende partij om, na het indienen van een gewone vordering tot schorsing, een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen wanneer de behoefte aan dergelijke maatregelen zich pas nadien manifesteert (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD). Dit zal tot gevolg hebben dat, door de toepassing van artikel 47 van het PR RvV de vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

samen worden onderzocht volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD; RvS 7 juli 2003, nr. 121.432, BOURGEOIS en cons.; RvS 28 november 2003, nr. 125.828, CAMPAILLA).

Te dezen blijkt dat de beslissing het voorwerp uitmaakt van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend op 11 maart 2013 en gekend is bij de Raad onder rolnummer 124.162

2.3. Betreffende de voorwaarde van het uiterst dringende karakter

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een terugkeerwoning met het oog op hun verwijdering.

Aan de verzoekende partijen werd een verwijderingsmaatregel ter kennis gebracht waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De verzoekende partijen hebben een vordering tot schorsing ingediend tegen deze verwijderingsmaatregel.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

2.4. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

In hun vordering tot schorsing ingediend op 11 maart 2013 tegen de bestreden beslissing voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM

De verzoekende partijen betogen dat de eerste verzoekende partij van Servische nationaliteit is en van Albanese origine. De eerste verzoekende partij verklaart sinds eind 2000 militair te zijn geweest bij het UCPMB en dit tot aan het eind van het conflict medio 2001. Toen zij in 2001 een nieuwe identiteitskaart aanvraag in Presevo werd zij ernstig aangepakt door de politie omwille van haar lidmaatschap bij het UCPMB. Kort na haar huwelijk met de tweede verzoekende partij viel de politie hun huis binnen en werd zij beschuldigd van oorlogsmisdaden. Daarop besliste zij om onder te duiken. Intussen had zij psychologische problemen ontwikkeld waarvoor zij behandeld diende te worden. Zij werd hiervoor behandeld in de afdeling psychiatrie van het ziekenhuis te Gjilan, Servië. In 2009 vluchtte zij naar België waar zij asiel aanvraag. Met het oog op de verderzetting van hun gezinsleven is de tweede verzoekende partij in januari 2010 naar België gereisd. In 2011 werd hun eerste kind geboren.

De verzoekende partijen stippen aan dat zij naar België gevlucht zijn omdat de eerste verzoekende partij in haar land van herkomst vreesde voor haar leven. Ze hadden geen andere keuze dan te vluchten. Intussen hebben zij een gezinsleven opgebouwd in België. Hun zoon is hier geboren en spreekt naast Albanees ook Nederlands. Ze stellen dat ze elkaar nodig hebben om hun leven in menswaardige en liefdevolle omstandigheden door te brengen. Zij wensen hun gezinsleven uit te bouwen in België nu dit niet mogelijk is in Servië. De eerste verzoekende partij herhaalt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een risico loopt op aanhouding en/of vervolging. Een terugkeer zou volgens de verzoekende partijen artikel 8 van het EVRM schenden.

Verder menen ze dat een terugkeer eveneens artikel 3 van het EVRM zou schenden. Immers stelt de verzoekende partij dat zij een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen aangezien zij wordt beschuldigd van oorlogsmisdaden. Ze stelt dat het algemeen geweten is dat Servië ernstig optreedt tegen oorlogsmisdaden. Ze wijst er op dat op 31 januari 2013 een protocol werd ondertekend tussen Bosnië en Servië betreffende de samenwerking in de strijd tegen oorlogsmisdaden; een en ander werd bevestigd door het Joegoslavië tribunaal in Den Haag.

Verder stellen ze dat de buitengewone omstandigheden blijken uit de mentale gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij. Zij werd reeds behandeld voor dergelijk problemen in haar land van herkomst in de afdeling psychiatrie. Ze stelt dat deze problemen alleen maar verergerden, mede gelet op de constante angst waarin ze leefde. Ook in België werd ze psychologisch behandeld de psychiater attesteerde dat de verzoekende partij lijdt aan PTSS. Zij wordt hiervoor op regelmatige wijze behandeld door Psychiater B. Indien zij zou moeten terugkeren, dan zou de behandeling onderbroken worden.

Verder benadrukken de verzoekende partijen dat ze zich inburgeren, dat ze een blanco strafblad hebben en dat begeleiders, kennissen en burens bevestigen dat ze zeer integer mensen zijn.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu herhalen de verzoekende partijen de feiten zoals reeds uiteengezet in hun asielaanvraag. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM werd reeds onder de loep genomen bij de behandeling van deze asielaanvraag. Zowel de Commissaris-generaal, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerden zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet opnieuw dienstig verwijzen naar dezelfde feiten om een schending van artikel 3 van het EVRM proberen aan te tonen.

Waar zij vervolgens verwijzen naar de medische toestand van de eerste verzoekende partij om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, kunnen zij evenmin worden gevolgd. Hierbij kan worden verwezen naar het arrest nr. * van *, waarbij de Raad zich bij wijze van gevorderde voorlopige maatregelen heeft uitgesproken aangaande de vordering tot schorsing ingediend tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In dit arrest is de Raad van oordeel dat een schending van artikel 3 van het EVRM prima facie niet aannemelijk wordt gemaakt en dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM nu uit een verhoor rapport van 1 september 2015 blijkt dat zij genezen is.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Waar zij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM en stellen dat zij intussen hun gezinsleven in België hebben uitgebouwd, wijst de Raad op wat volgt:

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip familie- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. In casu wordt niet betwist door de verwerende partij dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM. In casu is er sprake van een situatie van eerste toelating voor de verzoekende partijen. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen

dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de faire balance toets. De beslissingen werden genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance-toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu kunnen de verzoekende partijen geenszins volhouden dat hun gezinsleven zal belemmerd worden. Vooreerst houdt de bestreden beslissing zelf geen verwijderingsmaatregel in, doch wordt enkel aangestipt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong dient te worden ingediend. Uit de latere stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen nu wel aan een verwijderingsmaatregel onderworpen worden. Evenwel heeft de verwijdering betrekking op het hele gezin, zodat zij niet dienstig kunnen aanvoeren dat hun gezinsleven zal worden belemmerd. Hierbij kan ook verwezen worden naar de arresten die de Raad genomen heeft tegen de desbetreffende verwijderingsmaatregelen. Het loutere feit dat de verzoekende partijen inmiddels een gezinsleven hebben opgebouwd in België gedurende hun precair verblijf en dat zij dit verder wensen uit te bouwen, alsook dat de kinderen naast hun moedertaal ook het Nederlands machtig zijn en dat zij zich steeds

gehouden hebben aan de goede zeden van het land, is niet voldoende om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM prima facie niet aannemelijk.

De verzoekende partijen slagen er niet in om een ernstig middel aannemelijk te maken.

Deze vaststelling volstaat om de huidige vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
mevr. A. DE BONDT,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

J. CAMU